

Indenrigsministeren (Henning Rasmussen):

Jeg vil gerne starte med at sige, at jeg synes, at folketingets behandling af indfødsretssager bliver mere og mere nymodens eller ejendommelig.

Der er her tale om, at man efter min erindring for første gang i den tid, der har været behandlet indfødsretssager, under førstebehandlingen peger på, at der bør gøres en undtagelse for en person, man nævner ved navn, og man fører argumenterne frem gående på den pågældende person. Det er en ganske usædvanlig fremgangsmåde. Det er en ganske usædvanlig fremgangsmåde. Det har jo hidtil været drøftet direkte i indfødsretsudvalget. Men det er folketingets afgørelse, om man ønsker hver enkelt person diskuteret her i salen. Jeg mener, at vi ved tidligere lejligheder har været temmelig enige om, at det var ikke nogen hensigtsmæssig fremgangsmåde. Men jeg siger naturligvis, at det er folketingets afgørelse, hvordan man vil have indfødsretssager behandlet.

I det cirkulære, indenrigsministeriet udsendte den 21. maj 1981, det vil sige for ca. 8 måneder siden, og som var forhandlet med og tiltrådt af udvalget, står der under »Almindelige betingelser« i § 2:

»I almindelighed skal statsborgere fra de nordiske lande have opholdt sig her i landet uafbrudt i mindst 2 år, andre udlændinge i mindst 7 år.«

Indenrigsministeriets indfødsretskontor har derfor handlet helt i overensstemmelse med de retningslinjer, som indfødsretsudvalget i realiteten har udformet, ved ikke at optage den pågældende i selve lovforslaget. Indfødsretsudvalget og folketinget – ikke indenrigsministeriet eller indenrigsministeren – må så afgøre, om der i det foreliggende tilfælde er sådanne helt specielle begrundelser i sagen, at man skal se væk fra, at den pågældende på nuværende tidspunkt kun har opholdt sig i Danmark i 4½ år.

Det er det svar, jeg kan give på den sag. Det er ikke min afgørelse. Jeg skal hverken udtale mig for eller imod. Det er indfødsretsudvalget, der må afgøre, om de specielle forhold i denne sag er af en sådan karakter, at man kan handle anderledes her, end man gør i næsten alle andre tilfælde. Det er en vurdering, der er indfødsretsudvalgets og ikke indenrigsministerens.

Anden næstformand (Ebba Strange):

Jeg vil gerne understrege det, indenrigsministeren sagde, at det er folketinget, der giver indfødsret og ikke indenrigsministeren, og at sagen naturligvis bliver henvist til indfødsretsudvalget efter første behandling.

Knud Lind (FP):

Jeg er glad for, at formanden nævnedes dette, idet det er en mærkværdig form. Indenrigsministeren nævnte dette mærkelige ku-klux-klan-agtige indfødsretsudvalg. Det er ikke noget, indfødsretsudvalget afgør, det er folketinget, og det sker her i salen. Det er heller ikke indenrigsministeren.

Hvis indenrigsministeren ville læse Knud Larsens kommentarer vedrørende dansk indfødsret, ville han se, at hver eneste ansøger, der ønsker dansk indfødsret, er at betragte som et selvstændigt lovforslag, hvis man skal gå ud i den yderste konsekvens. Det vil også sige, at hvis en person, der opholder sig her i riget, ønsker dansk indfødsret, så behøver han slet ikke gå ad de sædvanlige kanaler, hvis han ikke ønsker det. Han kan henvende sig til en folketingsmand – det er muligt, at pågældende har gjort det i dette tilfælde – og pågældende folketingsmand kan så fra denne talerstol fremkomme med de ønsker, han finder rimelige, og intet som helst om, hvad ministeren finder rimeligt, og hvordan ministeren ønsker det skal køres, for det er ikke ministerens ressortområde, det er folketingets.

Da vi nu har førstebehandling med generelle betragtninger, vil jeg gerne høre ministerens indstilling til et problem. Nu håber jeg ikke, at ministeren bliver lige så overrasket som alle de andre gange, hvor ministeren er blevet overrasket, når nogen i indfødsretsudvalget har spurgt om et eller andet, som rettelig henhører under ministeren. Det drejer sig om de personer, der f. eks. af følelsesmæssige grunde ønsker at få dansk indfødsret. De pågældende ønsker måske ikke at vende hjem til Danmark. Jeg er bekendt med ét tilfælde, hvor en meget gammel mand i udlandet blot ønskede at dø som dansk statsborger, han ønskede ikke at komme hjem, men den pågældendes ansøgning blev afslået. Det mener jeg principielt er forkert. Den danske stat vil ikke få nogen udgifter af vedkommende. Og vi har også haft andre tilfælde. Jeg vil gerne høre ministerens indstilling til disse mennesker, som lever fjernt fra Dan-